

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

*Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!*

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 22.

(447.)

Vol. 19.

Thursday,

December 3,

2009

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Voices Within Walls

Název večera *Voices Within Walls*, který připravila Zuzana Hahnová používá množného čísla *zdi*. Přestože v podtitulku se říká, že je to k dvacátému výročí pádu *Berlínské zdi*, myslím si, že bylo správné použít množného čísla. Rovněž si myslím, že bylo dobré, že během programu vystoupila Lilka Trzcinska-Croydon, která přežila Osvětim. Jak řekl Václav Havel na sjezdu spisovatelů v roce 1967: „Svoboda je nedělitelná a je-li potlačována svoboda jedněch, je potlačována svoboda všech.“ Totéž platí i o totalitě. Komunistická totalita mohla se u nás ujmout díky německé okupaci, která jí předcházela. Otázkou je, do jaké míry k nástupu fašismu přispěla VŘSR a diktatura v Sovětském svazu, která následovala.

Když se mě Markéta Rešovská zeptala po představení na moje dojmy, tak jsem byl trochu v rozpacích. Ne kvůli samotné performanci, která byla skvělá, i když mne trochu vadilo to, že vlastní představení bylo spojené s dobrou večerí. Ne vždy dvě skvělé věci dají dohromady ten nejlepší výsledek a jsem velice rád, že *Nokturna*, která se odehrává v kostele svatého Václava mají většinou dvě části. Horní část, kde je koncert - a jak je vidět z vystoupení Felixe Slováčka a Borise Krajného, může to být i jazz - a dolní část, kde je občerstvení.

Hlavně jsem si na tomto večeru uvědomil, jak komunismus či komunistická diktatura je složitým pojmem. Vždyť i památník, na jehož financování se večer konal, má být obětí *totalitního* komunismu.

Může být vůbec komunismus, který není totalitní? Vždyť i jednotlivá období komunismu se od sebe liší. Jiná byla brutální Stalinova diktatura v letech 1936-1938, kdy bylo popraveno kolem 1,5 milionu lidí, z toho 700 000 zastřelením, jiná byla diktatura v padesátých letech a těžko se dá zjistit, kolik lidí zahynulo v gulagu, jak o tom píše Alexander Solženicyn. Jiná pak byla i diktatura Mao Ce-Tunga v Číně během kulturní revoluce v šedesátých letech. Na večeru byli přítomni i zástupci ze Severní Koreje, kde je v současné době asi nejhorší komunistický systém. Byli zde i zástupci z Tibetu, o kterém se raději dnes nehovoří. Slyšeli jsme příběh bratra Edy Ottové z padesátých let, příběh, který byl podle vyprávění jeho manželky Sylvie Jarošové. To jsou všechno příběhy *totalitního* komunismu.

Pak existují příběhy komunismu, který již jaksi nebývá označen jako totalitní, příběhy normalizace. Nostalgie po této době je zřetelná. V českém rádiu se hraje hudba z tohoto období. Běží televizní seriály. Slavný major Zeman se dočkal reprízy. I slovenský premiér Fico si tuto dobu nezávážně pochvaloval, jak mohl vystudovat práva i vycestovat na svatební cestu.

Pokud někdo udělal patřičný rituál poklony vladaři, a tento rituál máme zachycený již v starozákonní knize proroka Daniela v příběhu o třech mužích Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, kteří se měli poklonit králi Nabuchodonozorovi, pak se mu nic nestalo.

Ta poklona měla různé stupně: nejhodnotnější pro systém bylo spojenectví s StB, následovalo členství v KSČ, na nižší úrovni bylo SSM a ROH. Posledním takovým stupínkem byla účast při volbách a i zde jaksi režim povoloval cestu úniku. Takovou zajímavou obezličkou bylo, že když někdo nechtěl volit, tak se v místě bydliště odhlásil a na jiném již nepřihlásil. I to se bralo jako určitý respekt vládci. Komunismus, kdy se již nepopravovalo až na výjimky (zoufalí a asi ne příliš inteligentní bratři Barešové se pokusili unést školní autobus). Političtí vězňové, kromě Pavla Wonky, již neumírali. Disidentům se *pouze* zabavovaly psací stroje.

Jak nám to většinou prezentují media, v době normalizace

BRANDY LEARY - VOICES WITHIN WALLS

byl vězněn pouze Václav Havel, někdo z mladší generace si ještě vybaví třeba Petra Uhla nebo Ivana Jirouse.

Ta doba však byla jinak zlá. Lhalo se denně v rozhlase, televizi, v novinách, lhalo se i ve škole a oběti nebyly již tak viditelné.

Když jsem přišel v létě 1977 jako vězeň do Nápravně výchovného ústavu v Libkovicích, jak se vznešeně komunistickému kriminálu říkalo, byli tam většinou mladiství. Byl to jeden z mála kriminálů, kde byla dobrá strava a snad jediný kriminál, kde se oslovovali bachaři „soudruhu“. Účelem vězení bylo převychovat mladé vězně... Převychovat je, aby měli mozek pěkně vojensky zelený. K převychově patřily hodinové dlouhotrvající pochody okolo dvora. Pravidelné vymývání mozku. Vyrábění sošek Lenina, Stalina, Gottwalda a Gorkého za možnost předčasného propuštění. Sem posílal režim delikventy, kteří měli před základní vojenskou službou. Mnohým to ani nedělalo problémy. Mladiství zde byli od patnácti do osmnácti, pak zde byli ještě ti, co byli věkem blízcí mladistvým. To byli ti, co neabsolvovali základní vojenskou službu. Tato společnost se dělila na *krále* a *čimelíky*. Čimelíci byli většinou ti mladší, co byli otroky těch starších.

Když jsem přišel na pracoviště automobilky LIAZ přímo v areálu věznic, vypadalo to jako v jakémsi předpekli. Svařovalo se tvrdě na normu. Jeden z mladistvých měl na svém ponku křídou nápis PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE. Procházelo mu to, protože nikdo z mladistvých vězňů ani bachařů o této skupině nic nevěděl. Při první příležitosti jsme se dali do řeči. Získal jsem jeho důvěru, protože jsem Plasty znal, on mi na oplátku sehnal *Startku*, což tam byl hotový poklad. Seděl za to, že při odvodu na vojnu se dopustil svatokrádeže. Znesvětil tento obřad tím, že se při něm nevhodně choval, což vyvrcholilo, když při projevu jednoho z lampasáků mu shodil mikrofon. Dostal devět měsíců za výtržnictví.

Jednou jsem ho viděl, jak pochodoval. Zatímco ostatní tento moment vychutnávali, na jeho tváři bylo vidět, že je zřetelně otrávený. Jindy mu zase někdo vyprávěl o homosexuální aféře dvou vězňů a celé sdělení zakončil slovy: „...ale neříkej to nikomu!“ Slávek tehdy vzplál

spravedlivým hněvem: „To nemám říkat nikomu, to se musí rozhlásit, protože jsme tu stále ještě lidi a ne dobytek!“ Když uběhlo devět měsíců, tak Slávka propustili. Rodiče mu přijeli naproti a očití svědkové vyprávěli, že odcházel v nové džínové bundě, vstříc novému životu.

Setkali jsme se na Silvestra 1979, nevzpomínám si, jestli tehdy někde pracoval nebo ne. Nebyl na tom nejlépe se zdravím, když se ohnul, páteř mu viditelně chrastila. Říkal mi, že je pro něj těžké sehnat nějakou práci. V roce 1980 jsem odjel do Kanady, pak Slávka zavřeli pro příživnictví a tak se to opakovalo. Vždycky k tomu připojil nějakou neposlušnost režimu. Psal mi o tom, jak je jeho situace stále těžší a jak je pro něj i těžké sehnat práci, protože všude chtějí zdravotní vysvědčení, které však nemůže sehnat. Tak ho po čase zase zavřou a jeho zdraví se tím nezlepší. Napsal jsem o něm do londýnské centrály Amnesty International. Dostal jsem odpověď, že to není politická, ale pracovní záležitost, ať se obrátím na Mezinárodní odborovou ústřednu ve Švýcarsku.

Když ho naposledy zatýkali, zahajoval, aby naznačil příslušníkům VB jejich podobnost s nacisty. U soudu to však bylo klasifikováno jako propagace nacismu a tentokrát ho osolili o trochu větším flastrem. Opět jsme se setkali po listopadu. Léta kriminálu se již na něm zřetelně podepsala. Šli jsme na přehrady v Hostivaři a Slávek byl potetovaný, což byl tehdy znak lidí, kteří přišli z kriminálu. V jednom z posledních dopisů mně napsal. *Myslel jsem, že život doklepu do konce v kriminálu a najednou nevím, co s ním.* Ke konci roku 1993 jsem poslal vánoční pozdravy. Poslal jsem i Slávkově. Místo odpovědi přišlo parte a dopis od jeho maminky paní Habichové, že Slávek spáchal 13. července 1993 sebevraždu. Nezanednal žádný dopis.

A zde je snad i odpověď Markétě na její otázku. Je důležité mluvit o obětech komunismu, ale o většině z nich ani nevíme a někdy se zdá, že to období nebylo ani tak zlé a při tom je mnohem záladnější než si myslíme a někdy lidé na zlu participují aniž by si to uvědomovali, že dělají něco špatného a je otázkou, jestli se nám dnes neobjevuje něco podobného pod jiným zabarvením a jiným názvem.

Aleš Březina

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E“,
Toronto, Ont. M6H 4E2
Telefon: 416/530-4222

Fax: 011-420/274-770-929
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com
www.zpravy.org
www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 21
Tel.: 491 020 362
Fax: 274 770 929

Aleš Březina - redaktor;
Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:
v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 60 .
v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.
PDF elektronicky \$ 22 -
V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Československý baptistický sbor (Czechoslovak Baptist Church); 200 Annette St., Toronto, Ont. M6P 1P6. Každý je srdečně vítán. Začátek nedělních bohoslužeb je v 10:00. Rev. Ján Banko. Tel.: 289/242-0635, Internet: <http://www.csbbaptist.com/>

KITCHENER-WATERLOO: Každou druhou neděli v měsíci v 17:00 - German Gospel Church, 223 Union St. E.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, Ont. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farár: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. První sobota v měsíci v 15:00 na Masaryktownu. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák. Bohoslužby: nedel'a: 9:30 (angl.), 10:45 (slovensky).

Slovenský grécko-katolícký kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránský kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth.

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery- neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 19. prosince 2009 v 10 hodin.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandice: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: 19. prosince 2009 v 17 hodin.

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 20. prosince 2009 v 11 hodin.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish, 4156 Maple Grove Rd. Nejbližší bohoslužby: 27. prosince 2009 v 16 hodin

The Delegation of the European Commission and
the Diplomatic Missions of the Member States of the European Union
present a

Christmas Concert

Featuring European Christmas Carols and Songs

By Gábor Lavelló Csicsi, Uroš Džurina, La Sábila and

the Ontario Regional Youth Choir.

Bring your family and friends!

Two Entry

St. Mary's Cathedral
375 Spadina Drive, Ottawa, ON

Friday, December 4 in 7 p.m.
Donations of \$20 per

Česká televize Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování v úterý v 7:30 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4 a 169)
E-mail: slepckovam@sympatico.ca

Slovenská televize Slovenský svet

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin
opakování v úterý v 8:00 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4 a 169)
E-mail: katarina@creativepostinc.com

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání
Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, Ont. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00, sobota: 10:00-13:00.

Tel.: 416-439-0792

Satellite 1-416 jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskutuje sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through
the Publications Assistance Program
of the Department of Canadian Heritage
toward our mailing costs.

Nokturna se posunula o stupínek výše

Poprvé v historii Nokturn (devátý rok), měli předplatitele možnost vyslechnout orchestrální koncert (zatím to byly vždy komorní seance) a to k dvacátému výročí pádu komunismu v Evropě, pádu Berlínské zdi a počátku sametové revoluce. Hlavním aktérem byly Torontský Filharmonický orchestr a sbor pod vedením dirigenta Kerryho Strattona a čtyři sólisté. Večer začal úvodním slovem Německého velvyslance Georga Witchella, následoval krátký projev Karla Žebrakovského, českého velvyslance a koncert zahájil Kerry Stratton Baladickou suitou významného slovenského skladatele Eugena Suchoně. (V hledišti byl vnuk skladatele Richard Stilicha se svým synem).

Krásná, hluboká skladba s úžasnou

Kalendář

6.12. (so) 14:00
Mikuláš na Masaryktownu

10.12. (čt) 19:00
Benefice pro Nový Záběr
Hala kostela sv. Václava

12. 12. (so) 14:00
Otevření slovenského domu
8 Clarence Square, Toronto ON M5V 1H1
Canada SK Entertainment

13.12. (ne) 10:00-16:00
Vánoční bazar na Masaryktownu

18.12. (pá) 18:00
Vánoční večere na Masaryktownu

20.12. (ne) 14:00
Hlasy andělských zvonů
Hudebně-poetické skvosty.
Kostel sv. Pavla
1424 Davenport Rd.

31.12. (čt)
Svatováclavský Silvestr
Volejte Libora Švorčíka: 416/532-5272

9. 1. (so)
Začátek sezóny v roce 2010
Sokol Toronto

17. 1. (ne) 17:00
Mozart v Praze
Přednáška profesora Iaina Scotta
Nokturna v městě
Kostel sv. Václava

30. 1. (so) 18:00
Společenský ples
Hala kostela sv. Václava

31. 1. (ne)
Dětské šibřinky
Hala kostela sv. Václava

11. 2. (čt) 19:30
Panochovo kvarteto
Nokturna v městě
Kostel sv. Václava

13. 2. (so)
Šibřinky Sokola Toronto
Hala kostela sv. Václava

Toto číslo bylo dáno
do tiskárny
3. 12. 2009 v 03:00
Příští vánoční dvojčíslo
vyjde: 24. 12. 2009

tónovou harmonií, dokazující jakým velkým skladatelem Suchoň byl. A pak už začala *Stabat Mater Dolorosa*. Skladba hraná málokdy, jen k mimořádným událostem. Naposledy uvedena v Torontu na Festivalu Nicholase Goldschmidta asi před dvaceti léty pod vedením Jiřího Bělohávků a s pražským Filharmonickým sborem v tehdy nově vystavené Thomson Hall.

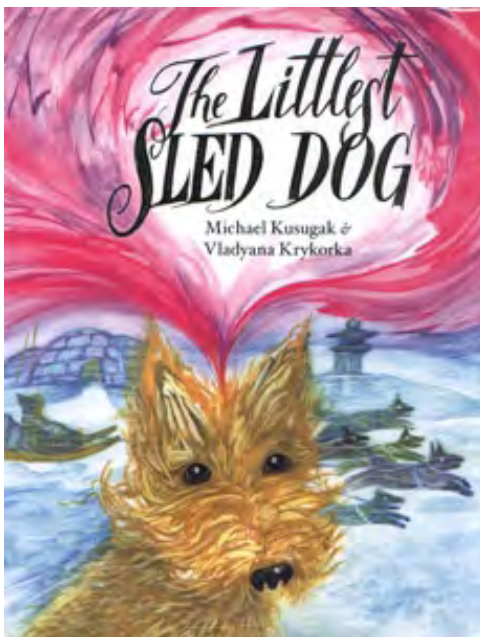
Tento mimořádný večer byl navštíven mnoha krajany, včetně předplatitelů Nokturen a diplomatickými sbory. Nebyli zklamání. Vynikající pěvecký sbor, výborní zpěváci - všichni - snad jen soprán vynikal nad ostatní a úžasný orchestr vedeny Kerry Strattonem.

Následovala party pro účinkující a sponzory zařízená Generálním konzulem České republiky Richardem Krpačem. Kvarteto z hráčů orchestru doplňovalo příjemný večer klasickými skladbami Dvořáka a Mozarta. Během přestávky a po koncertě měli posluchači možnost shlédnout výstavky České turistické agentury a zvláštní výstavu ze života skladatele Eugena Suchoně jakož i fotografie ze začátku sametové revoluce před dvaceti lety. Celý večer se skutečně vydařil a Ti který přišli, rozhodně nelitovali.

O hladký průběh večera se zasloužila hlavně Dagmar Benediková, která působí jako výkonná ředitelka orchestru Torontské Filharmonie a dr. Miloš Krajný jako prezident ředitelské rady orchestru. Přejeme orchestru další úspěchy do budoucna

tz

Ocenění knihy Vladyany Krykorkové

Dětská kniha "THE LITTLEST SLED DOG" napsána spisovatelem M. Kusugakem a ilustrovaná Vladyanou Krykorkovou, která taky knihu graficky navrhla byla vyznamenána *Alcuin Society* jako nekrásnější design roku 2008 v kategorii kanadské dětské knihy. Kniha byla vydaná nakladatestvím *ORCA* v Britské Kolumbii v roce 2008.

"The Littlest sled dog" je příběh malého psa- cairn teriera - žijícího v Arktiku, jehož sněm je stát se hlavním vůdcem psího spřežení. Nakonec však přijde na to, že by to byla moc velká práce a tak se dá na jinou kariéru...

Vladyana a Michael Kusugak vydali osm dětských knížek, všechny s námětem z Kanadského severu, kde Michael Kusugak žije a který Vladyana šestkrát navštívila.

vk

"Život je jen náhoda"

Unikátní výstava o životě Jaroslava Ježka bude otevřena v Torontu 10.12. v 19 hodin večer v hale kostela Sv. Václava při příležitosti benefičního večera Nové vize. Šestnáct panelů ze Života tohoto slavného jazzového muzikanta a skladatele bude přivezena z New Yorku, kde výstava byla v *Českém domě* a těšila se ohromnému zájmu. Ježek zemřel v New Yorku v pouhých 35 letech a byl téměř slepý. Právě tomu bude sto let co vystupoval Ježek s dětským pěveckým sborem v Torontu.

mk

**Benefiční večer
TV NováVIZE**
pořádá producentka Markéta Rešovská
čtvrtek 10.12. v 19:00 hodin
kostel sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto

TŘI VLNY
uvedení nového filmového dokumentu
malé občerstvení
vše zahrnuje vstupné pouhých 25 dolarů
finanční dar na podporu provozu vysílání
adresujte na TV Nová Vize,
77 Quebec Ave., #2025
Toronto, M6P 2T4
647.892.6912 - novyzaber@yahoo.com

MEET YOUR FRIENDS
AT

Christmas Dinner at Masaryktown

An Evening of Christmas Music,
Carols and Great Food

Friday, December 18th
From 6.30 PM
Prague Restaurant

CALL TO RESERVE YOUR TICKETS 416-419-4841
THE COST OF THE REGISTRATION AND FARE IS WITH YOUR CHECK TO OUR OFFICE
AS SOON AS POSSIBLE YOU WILL BE HAPPY THAT YOU DID!

Reservations for Masaryk Memorial Institute Christmas Dinner
18th of December, 2009

Name: _____
Adults: _____ at \$40.00
Children (ages 12 years): _____ at \$22.00

I have enclosed a cheque for \$: _____

Processed by:
MIR - 416-419-4841, 6111 Elm St., Toronto, ON M1G 1H1

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český konzulát v Montrealu

Czech Consulate in Montreal
1305 Ouest Avenue des Pines
Montreal, QC H3G 1B2
Tel.: (514) 849-4495
Fax: (514) 849-4117
E-mail: montreal@embassy.mzv.cz

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.:
pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Winnipeg, MB
Honorary Consul: Wiliam Randa
310-115 Bannatyne Ave.,
Winnipeg, MB, R3B 0R3
Tel.: (204) 942-0981, fax +1 (204) 947-9626
E-mail: winnipeg@honorary.mzv.cz.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:
208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
18 King Street West, Suite 1203
Toronto, ON M5C 1C4
tel: 416/862-1270 fax: 416/363-3528
michaelm@ontarioclub.com
Michael Martineck, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:
247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:
B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
jkdraft@shaw.ca
Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Dr. Petr Munk

Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

Michael Eisner,

RMT, CDT

and

Practitioners of

Mind & Body

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic

Provide the Following

Medical Services:

Massage Therapy, Manual Lymphatic
Drainage (CDT), Hot Stone Massage

Naturopatie, hypnotherapie, joga,
qigong, aromaterapie, chiropraxe,
akupunktura, reflexologie,
psychoterapie, zdravá tělesná váha,
postraumatický stres a
programy pro děti s ADD, ADHD,
etc.

Některé soukromé pojišťovny kryjí
vybrané léčby!

2921 Lakeshore Blvd West,
Etobicoke – at Islington Ave.
Tel. 416/823-1165, e-mail
rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca

Translations

EVA MESTICOVÁ

Překlady, tlumočení

Autorizovaná překladatelka

E-mail:
emestic@hotmail.com
416/922-8786

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2
Tel./Fax: (416) 929-3432
E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Inside Hana's Suitcase

Film *Inside Hana's Suitcase* jsem viděl předposlední den jeho promítání (také předposlední den existence biografu (Carlton Cinemas), v němž byl promítán. Je to technicky znamenitě udělaný film, založený na dětské knížce inspirované kufrem Haničky Brady, která zemřela v Osvětimi. Ve filmu se kufr zatoulal do Japonska, do instituce, která se snažila vychovávat děti k rasové a ideologické snášenlivosti poukazem na hrůzy holokaustu. Hanička - až do příchodu nacismu - prožívala se svým bratrem Jiřím (Georgem) šťastné mládí v Masarykově republice, která se nikoho neptala, v jakého Boha věří a v níž jejich rodiče žili dobrým životem středostavovské profesionální rodiny. Až do příchodu nacismu. Gestapo si nejdřív přišlo pro maminku, potom pro tatínka a nakonec pro Haničku a Jiřího, které odvezlo do Terezína.

O Terezíně bylo mnoho napsáno. Tak Jiří Weil, v předmluvě ke knize 'Motýla jsem tu neviděl': *V Čechách je podivné město, jmenuje se Terezín, leží šedesát kilometrů od Prahy. Je to město vytvořené na rozkaz, sevřené pevnostními hradbami, vzniklo z vůle císaře Josefa II. před dvěma sty lety a bylo pojmenováno po jeho matce Marii Terezii. A o Terezínu první poloviny čtyřicátých let minulého století: Terezín byl v letech války městem hladu a strachu. Někde daleko, v Berlíně, se konaly porady lidí v uniformách. Tito lidé se usnesli, že vyhubí všechny židy v Evropě... a vypracovali plány, ve kterých stanovili země, místa, lhůty a také zastávky na cestě smrti. Jednou z těch zastávek byl Terezín.*

Terezínským táborem prošly desetitisíce odsouzců k smrti. 1000 jich bylo - počínaje zářím 1943 - převezeno do *rodinného tábora* v Birkenau. 7000 jich bylo zavražděno ve dvou dnech, 11. a 12. července, mezi nimi 45letá matka torontského Johna Freunda, s kterým se ještě sejdeme. V září a říjnu 1944 největší skupina terezínských vězňů byla v dobytých vagónech deportována do Osvětimi - cesta trvala 18 hodin a mnozí vězni umřeli zadušením, nemocemi, žízní a hladem. Z těch, kteří cestu přežili, nejsilnější byli vybráni na práci, ostatní zemřeli v plynových komorách.

Terezínským táborem prošlo 15 000 dětí. Některé z nich měly dar vnímat a přetvářet ten obudný svět, v němž žily: chlapci většinou psali básně a reportáže, děvčata kreslila a malovala a jejich práce byly otištěny v táborovém časopise *Vedem* a výtisky, které přežily válku, vyšly knižně. V předmluvě k té knížce *Motýla jsem tu neviděl* Václav Havel napsal, že je *důstojným připomenutím hodnot, překonávajících čas, smrt a zmar. Mezi ty hodnoty myslím určitě patří svědectví čtrnáctiletého Hanuše Hachenburga:*

*Ta troška špíny v špinavých zdech
a kolem ta trocha drátů
A 30 000 kteří spí,
kteří se jednou probudí
a kteří jednou uvidí
rozlitu svoji vlastní krev.*

Jen asi sto z těch 15 000 válku přežilo. Mezi nimi dva naši současní torontští spoluobčané, bratr Haničky, George Brady a již zmíněný John Freund.

Titul knihy *Motýla jsem tu neviděl* byl inspirovaný básní Pavla Friedmana *Motýl: Ten poslední ten zcela poslední tak sytě hořce oslnivě žlutý snad kdyby slunce slzou zazvonilo o bílý kámen*

*taková taková žlut'
- A pak už nic -*

*na sedmý týden už tu žiji...
pampelišky tu na mne volají
i bílá větev v dvoře kaštanu
motýla jsem tu neviděl
ten tenkrát byl poslední
motýli tady nežijí v ghettu.*

A tato kniha nadchla Ruth Emmet Fazal k zkomponování skladby *Oratorio Terezín*, které bylo poprvé provedeno v Torontu 1. listopadu 2003 a při zatím nejmemorablejším provedení v Carnegie Hall 8. února 2007 (padesátičlenný orchestr a víc než 150 zpěváků) řízeném anglickým dirigentem s bratislavskou základnou, Kirkem Trevorem, dvanáctiletý Ezra Pearlman zpíval zhudebněnou báseň *I never Saw Another Butterfly*. A o tom, jak *Oratorio Terezín* vznikalo, byl natočen vynikající film *I Will Not Die*, který jsme měli příležitost v Torontu vidět minulý rok. Jméno filmu, v němž se objevili i George Brady a John Freund, dala jiná terezínská báseň:

*The world's abloom and seems to smile
I want to fly, but where, how high?
If in barbed wire things can bloom,
why couldn't I - I Will Not Die.*

Tento film mně také dal příležitost se blíže seznámit s Johnem Freundem a přečíst si jeho knížky, včetně *Once Again a Údolí stínů smrti*. Jeho příběh - a konec konců i příběh George Bradyho - navazuje na mé vlastní mládí: na nižším gymnáziu byl mým nejbližším kamarádem baculatý židovský chlapec ze slánské rodiny Benešů (jeho křestní jméno jsem zapomněl, až mi ho našel v dávných záznamech John Freund). Ten bohužel válku nepřežil. Tu ohydnou epizodu *zdobení* lidí od dětských let žlutými hvězdami, protože podle papírových záznamů se od nás trochu liší, a pak jejich svázení v dobytých vagónech do plynových pecí, jsem viděl dost zblízka a nikdy jsem nepochopil, že někdo (člověk je jediný tvor, schopný zabítet z jiného důvodu než z hladu) mohl něco podobného vymyslet a realizovat za potlesku milionů údajně inteligentních a civilizovaných lidí (a ovšem o pár let pozdější zkušenost s komunistickými režimy dokazuje, že nejde o úkaz ojedinělý).

Znám tedy Johna Freunda lépe než George Bradyho a snad je mi i bližší jeho vyrovnanější postoj k vlastnímu osudu. Zatímco John Freund hraje podstatnou, ale rozhodně ne dominující roli ve filmu *I Will Not Die*, film *Inside Hana's Suitcase* mohl být goethovsky nazván „Utrpení stárnoucího George Bradyho“. Utrpení je vryto do jeho tváře a zrcadlí se v jeho očích. Zaznívá i z textu, třeba ve větě, že každý den George Bradyho je naplněn velkou bolestí. Vytyká si, že nesplnil slib (jak by mohl?), který dal tatínkovi, že se postará o Haničku. Zatímco John Freund přijal minulost jako nezměnitelnou, ale dal pokojnou a často i radostnou náplň svým dneškům, George Brady se odsoudil (nebo byl svým osudem odsouzen?) znovu a znovu prožívat utrpení živé nesplněním nespelnitelného slibu v čase tak vzdáleném, že se skoro všem z nás zdá utkan z oparu snů.

Film *Inside Hana's Suitcase* je možná nejúčinnějším způsobem, jak se George Brady vyrovnává s minulostí. A i kdyby nebyl úplně úspěšný jako tišivá droga, udělal a dělá hodně dobrého: je svědectvím o nelidskosti člověka k člověku a důkazem o neprozkoumaných oblastech v nás, o nichž platí záznam na starých mapách *Hic sunt leones (tady jsou lvi)*; připomínkou generacím teprve nedávno zrozeným i těm, které se teprve narodí, že nikdo z nás není ostrovem, že každý z nás je spoluodpovědný za všechny ostatní i jak neuvěřitelně snadné je ze slibující iluze

vytvořit peklo na zemi; a také snad upozornit, děti třeba v Japonsku, že existovala země zvaná Československo, která se ve svém krátkém trvání přiblížila víc k ideálu království božího na zemi než země mnohem mocnější a bohatší a s daleko delší historií. A to všechno přesto, že motiv utrpení je ve filmu příliš častým hostem, že *Haniččin kufr* v titulu filmu i jeho inspirace vlastně byl jen kufrem symbolickým (skutečný Haniččin kufr shořel s mnoha dalšími v požáru snad úmyslně založeném), i přesto, že jsem si vždycky nebyl jistý, zda sleduji fikci nebo dokumentární film.

Benefiční večer Nové Vize

Osada sv. Václava v Torontu, 10. prosince 2009

Myslím, že to bude tvořivý, radostný a užitečný večer a doufám, že se nás tam sejde alespoň pár stovek. Večer, na kterém bude promítán film *Tři vlny* (o třech emigrantských vlnách z naší vlasti do Kanady - jakási neoficiální premiéra), sponzorovaný televizní stanicí OMNI, který producentka torontské české televize Markéta Rešová právě dokončila. Vstupné (včetně malého občerstvení) je 25 dolarů, ale všichni budeme mít příležitost přispět na pokračování a zdokonalování české televize, jako například anglické titulky. Pro ty z nás, kteří se zúčastnili překvapenky k mým narozeninám (a samozřejmě pro všechny zájemce), *Nová vize* připravila milé (a nepochybuji i vysoce zábavné) překvapení: celý program a všechny přítomné zachytila na kameře a zvětšila (alespoň na čas) na cédéčku, které si budeme moci na benefičním večeru koupit.

Večer by měl být radostnou událostí s bohatým programem, vánoce na dosah, v místě, které se - hlavně díky pěkným lidem - Otci Liboru Švorčíkovi, Haně Juráskové, Janu Matějovicovi, Vlastě Waldaufové a řadě dalších - stává pro naši komunitu skoro posvátným. Tak se na ten večer těším (ale také proto, že bych chtěl, aby v okamžiku mého odchodu z této planety všechny mé obleky byly přibližně stejně obnošené a můj smoking je daleko nejméně opotřebovaný, tak se možná do něj vtěsnám...)

Český historik, Vojtěch Kyncl

Na torontské York University pracuje (vrací se do ČR 10. prosince) mladý český historik, Vojtěch Kyncl, oficiální historik Lidice a autor knihy „Ležáky“. Rozhovor s ním a recenzi jeho knížky přineseme v příštím čísle. Poznámka na okraj: Vojtěch Kyncl je z lidí, kteří dávají naději, že nynější stav české společnosti není úplně beznadějný.

Josef Čermák

Duchovní úprava a oprava

Vážený příteli,
já vím, že je to moje vina, i když Vy jste pozměnil (s nejlepším úmyslem) poslední čtyři slova mého poděkování (Satellite, 19. listopadu 2009, str. 4). Moje vina je v tom, že v textu, který jsem Vám poslal jsem zapomněl sporná slova označit jako citát a Vám nedávala smysl. Ta slova: *zvedali výše nebe*, jsou parafrází verše jednoho z našich velkých básníků, na jehož jméno si bohužel nemohu vzpomenout.

(Byl bych vděčný za informaci).

Váš Josef Čermák

Prvý ročník Kanadského Slávika 2009

Slovenské ľudové piesne zneli v podaní detí ďaleko od domova. Krásu slovenských ľudových piesní malo publikom možnosť obdivovať v ďalekej Kanade. Organizácia Slovenský dom (www.slovakhouse.org) so sídlom v Toronte sa totiž podujala zorganizovať známe podujatie "Slávik Slovenska", ktoré na Slovensku už 19 rokov úspešne propaguje slovenské piesne medzi mladými, v jeho kanadskej verzii. Garantom podujatia sa stal tak ako na Slovensku Peter Dvorský a na podujatie finančne prispel Úrad pre zahraničných Slovákov.

Do súťaže sa prihlásilo množstvo mladých adeptov spevu, poväčšine z radov slovenských imigrantov, a súťažná porota ktorá pozostávala z odborníkov na spev, divadlo a folklór vybrala finalistov v dvoch kategóriách, od 4 do 9 rokov a od 10 do 16 rokov.

Slávnostné finále sa konalo v nedeľu, 29. novembra 2009 v Toronte a v oboch kategóriách sa predstavili detskí speváci, ktorí svojim prístupom a oduševnením zapálili srdce každého návštevníka. Víťazmi sa za svoju odvahu a nebojácnosť stali všetci zúčastnení, ale súťažné trofeje si nakoniec odniesli títo súťažiaci:

Kategória I (deti od 4 do 9 rokov) Zlatý Kanadský Slávik: **MIRIAM BRAZINA**
Strieborný Kanadský Slávik: **IZABELA ZUBEK** Bronzový Kanadský Slávik: **NIKOLKA SWEKLA**

Kategória II (deti od 10 do 16 rokov) Zlatý Kanadský Slávik: **DANIELA PASTOR**
Strieborný Kanadský Slávik: **PETER BRAZINA** Bronzový Kanadský Slávik: **TOMAS BAKOS**

Cena Poroty: **BARBORKA BENADA**

Dúfajme, že toto vydarené podujatie položilo základ novej tradície a už teraz sa všetci tešíme na druhý ročník, ktorý sa bude konať na jeseň 2010. Všetky informácie o podujatí budú uvedené na internetovej adrese www.kanadskyslavik.com.

-rst-foto:Klaudia Krbata

Supergeniální vánoční recept (využitelný i při jiných příležitostech)

Ano, ano, Vánoce jsou opět za dveřmi. Ale přece se nebudeme jako každý rok honit, dámy a pánové.

Zde jeden naprosto luxusní recept na cukroví. Rychlé rumové pralinky: Vezmeme dutou čokoládovou figurku, ukousneme jí hlavu a dolijeme až po okraj rumem. Neskladujeme a rovnou konzumujeme!

P.S. A pak že pečení zabere hodně času...
Hodnocení: Fantastické, i když trochu dražší.
Podobně můžeme udělat i figurky s vaječným koňakem atd.

Financial

Kursovni lístek

100 Kč	6,06 CDN \$
1 CDN \$	16,51 Kč
1 EUR	1,58 CDN \$
1 CND \$	0,63 EURO
1 US \$	1,06 CDN \$
1 CND \$	0,95 US \$

Universal Currency Converter - 1. 12. 2009

1 CDN \$	16,50 Kč
1 EURO	26,13 Kč
1 US \$	17,45 Kč
CNB - 1. 12. 2009	

HUDOBNO POETICKÉ SKVOSTY

9. cyklus, uvádzejú: Vianočné pásmo hudby a slova pod názvom:

..... a pokoj ľuďom dobrej vôle!

Réžia: Olga Turok

Dňa 20. DECEMBRA 2009 ve 14:00

V kostole sv. Pavla

1424 Davenport Rd

Tento program je sponzorovaný Úradom pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:

analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:

denní zasílání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Jsem tu pro vás!

Sutton Group-Bayview Realty Inc. Brokerage
416 483-8000 - direct 416 443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rosti@brankovsky.com

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjítí novin.

www.satellite1-416.com

www.zpravy.ca

www.zpravy.org

Předchozí číslo v PDF

www.18.satellite1-416.com

www.18.zpravy.ca

Kalendář

Co se připravuje

v krajské komunitě v Kanadě

www.kalendar.satellite1-416.com

NHL

www.nhl.zpravy.ca

Nové divadlo

www.divadlo.zpravy.ca

PRAGUE

FINE FOOD EMPORIUM

For Your Holiday Needs

416.504.5787

63B QUEEN ST. WEST

WWW.THEPRAGUE.CA

Since 1968

DENNÍ KRONIKA

1.12.2009

Přijímací protokoly studentů plzeňských práv se vypařily

Plzeň-právo/Ivan Blažek-Po přijímacích testech většiny studentů a absolventů plzeňských práv není na fakultě ani v archivu univerzity ani stopy. Zřejmě skončily ve skartovačce.

„Nikde nejsou a nikdo o nich neví. Je možné, že byly skartovány,“ řekl Právu Petr Bezouška, nový proděkan právnické fakulty pro studijní záležitosti. „Domníval jsem se, že jsou uloženy v archivu univerzity, bylo mi ale řečeno, že jsou u nás. Tady se však nenašly,“ uvedl Bezouška.

Testy se dají dohledat jen v materiálech studentů, kteří práva studují teprve prvním nebo druhým rokem. „I zde však v řadě případů chybějí,“ upozornil Bezouška.

Zmizelé protokoly jsou dalším dokladem chaosu, který na škole vlád. „Asi to byla specialita právnické fakulty,“ podotkl rektor Josef Průša. Jinde se totiž testy uschovávají. „Každý student má svoji složku, kde se archivují,“ potvrdil studijní proděkan plzeňské pedagogické fakulty Ladislav Čepička.

Kvůli chybějícím testům prakticky nelze rozluštit třeba záhadu přijímacího řízení Barbory Baxové a Jana Kociny, tedy dětí učitelů fakulty, kteří ostře kritizují její minulé vedení.

Barbora studuje plzeňská práva pátým rokem, Jan druhým. Podle svých slov vykonali řádně přijímačky, podle elektronického systému fakulty však oba napsali test na nula

bodů. „Domnívám se, že jej vůbec nepsali, jinak by získali alespoň nějaký bod. Mohli být přijati nějakým jiným způsobem,“ sdělil prorektor pro informatiku Jan Rychlík. „Test jsem psala,“ odmítla podobné úvahy Barbora, dcera Josefa Baxy, předsedy Nejvyššího správního soudu. „Bylo to 16. června 2005. Kolik bodů jsem získala, nevím,“ řekla Právu Baxová. „Rozhodně to nebylo lehké,“ zavzpomínala. „Test byl zaměřený na historii, logiku a psychologii. U některých otázek byly správné i všechny tři uvedené možnosti, jinde naopak žádná.“

Kocina junior, jehož otec Jan Kocina patří k renomovaným plzeňským právníkům, se s testem podle svých slov potýkal loni 12. června. „Bylo to ve čtvrtek. Pamatuji si to, protože táta zrovna měl nějakou oslavu,“ podotkl Jan, který má doma schované i rozhodnutí o přijetí.

Svědky, kteří by je na přijímačkách viděli, nemá ani jeden. „Tenkrát jsem je neznala a teď nebudu nikoho zpětně přesvědčovat, aby mi dělal alibi,“ poznamenala Baxová.

V archivu univerzity se podařilo nalézt alespoň seznamy studentů, kteří měli v inkriminované roky na fakultě vykonat přijímací řízení. „Baxová ani Kocina mezi nimi nejsou,“ sdělil Průša.

Vánoce budou asi na blátě

Praha- Václav Pergl-Meteorologové včera nepotěšili: Vánoce zřejmě opět budou na blátě. Jen na horách by mohlo být trochu sněhu.

„Zatím meteorologické modely ukazují, že o Vánocích budeme mít tradiční každoroční oblevu. Ta přichází, když k nám začne proudit

teplý jihozápadní vzduch. V posledních šesti letech tomu tak vždycky bylo. V Praze byl o Vánocích naposledy sníh v roce 2003,“ řekla Právu v pondělí Dagmar Honsová z pražského Meteopressu.

Uvedla, že podle dlouhodobé předpovědi, kterou včera Meteopress vydal, celý měsíc bude teplotně nadprůměrný a srážkově průměrný.

Teď nás ale čeká na pár dní mírné ochlazení, a to i přes to, že v pondělí v Ostravě naměřili 15 stupňů a padl tamní teplotní rekord z roku 2000, který byl 11,5 stupně.

„Od středy očekáváme ranní mrazíky až -3 stupně, ale odpolední teploty budou ve středu 2 až 6, ve čtvrtek 1 až 5 a od pátku do neděle 3 až 7 stupňů,“ sdělila Honsová.

Jak má být:

Do 10. prosince: noční teploty 4 až -3, denní 2 až 7, místy mlhy.

Od 11. do 20. prosince: v noci 2 až -4, později až -6, přes den 2 až 6, postupně -2 až 2. Ojedinele přeháňky, na horách sněhové.

Od 21. do konce prosince: v noci zpočátku 3 až -2, postupně -3 až -8. Denní teploty 2 až 6, postupně -2 až 4.

2.12.2009

Klaus asi nepojede kvůli vizům na ZOH

Praha-právo-Jan Rovenský-Navzdory očekávání prezident Václav Klaus pravděpodobně nepojede na únorové zimní olympijské hry ve Vancouveru. Právu exkluzivně prozradil, že to je na protest kvůli vizům, která Kanada zavedla vůči ČR letos v červenci.

„Jsem trochu uražený kanadskými vízy, proto tam asi nepojedu,“ řekl včera Právu po autogramiádě knihy jeho manželky Livie. „Říkám to jenom vám,“ sdělil redaktorovi Práva.

Jde o jasné politické gesto, jelikož Klaus by jistě víza bez problémů dostal.

Klaus stejně jako další politici má sice diplomatický pas, ale kanadská opatření se plošně týkají všech občanů Česka.

Své výhrady vůči kroku Kanady vyslovil Klaus hned den po zavedení vizové povinnosti.

„Jednou věcí jsou kanadská víza, jestli se nám to líbí, nebo nelíbí a jestli to celé řadě občanů zkomplikuje život. Na druhé straně plně respektuji suverenity a právo Kanady, aby si zvolila jakékoliv řešení,“ prohlásil v červenci.

Zároveň si posteskl, že ČR nemá stejné pravomoci jako Kanada a že o zavedení viz kvůli jednotné politice Evropské unie „musí rozhodnout Brusel“.

Klaus jako vášnivý sportovec - hrával prvotřídní košíkovou, lyžuje a hraje tenis - často navštěvuje špičkové akce.

V Turíně v roce 2006 přihlížel slavnostnímu zahájení zimní olympiády. Ještě v roli premiéra například navštívil v roce 1994 olympijské hry v norském Lillehammeru. Olympiády v Naganu 1998 se nezúčastnil, protože už neseděl v premiérském křesle.

Ve funkci prezidenta, kam byl poprvé zvolen v roce 2003, Klaus zatím vynechal jen jedny olympijské hry, a to loňské letní v Pekingu kvůli rehabilitaci.

Nedlouho před nimi byl totiž na operaci kyčle, kdy dostal endoprotézu. Na olympijských hrách v Číně za Klause „zaskočil“ tehdejší premiér Mirek Topolánek. Ten totiž prohlásil, že si čeští sportovci zaslouží, aby je navštívil vysoký ústavní činitel.

Bývalí akcionáři Jukosu uspěli v arbitráži s Ruskem

Haag-právo/čtk-Bývalí majitelé ruské ropné společnosti Jukos vyhráli spor proti Rusku, který vedli u mezinárodní arbitráže v nizozemském Haagu. Mají tak šanci žádat od Ruské federace odškodné až 100 miliard dolarů za to, jakým způsobem ruské úřady rozbily kdysi největší ropnou společnost v zemi. Případ ale ještě nekončí.

Hlavním akcionářem Jukosu byla společnost GML. Její zástupci nyní chtějí získat souhlas

k zabavení majetku Ruska v zahraničí, pokud se Moskva nebude řídit nálezem.

Ruská vláda v roce 2003 začala požadovat, aby Jukos zaplatil miliardy dolarů na daňové nedoplatky. Jukos obvinění odmítal, nicméně zpočátku platil. Později byl ale nucen vyhlásit bankrot. Exšéf a hlavní vlastník Jukosu Michail Chodorkovskij a jeho spolupracovník Platon Lebedev skončili ve vězení na základě obvinění z daňových podvodů a zpronevěry. Podle Chodorkovského to byla odvěta, že byl v politické opozici proti tehdejšímu prezidentovi Putinovi. Novým majitelem Jukosu se stala státní ropná společnost Rosněfť.

3.12.2009

Hranicu s Ukrajinou lemují opustené domy

SOBRANCE-sme/Milan Potocký-Desiatky obcí pozdíl slovensko-ukrajinské hranice špatia opustené domy. Mnohé sú už neobývatelné a sú z nich ruiny. Starosta obce Nižné Nemecké v okrese Sobrance Milan Husár (SNS) hovorí, že v obci, kde žije 346 ľudí, je viac ako desať opustených domov. „To sú už domy vhodné na zbúranie,“ dodáva. Podobná situácia je aj v ďalších obciach pozdíl hranice s dĺžkou 98,5 kilometra. Husár dodáva, že kvôli neobývaným domom prichádzajú chudobné obce aj o dane z nehnuteľností.

„Niet pracovných príležitostí. Tu je koniec sveta, kde nič nie je,“ hovorí Husár. Dodáva, že nájde sa zopár mladých ľudí, ktorí sa rozhodli zostať a prerábajú si rodičovské domy. Mnohí však odchádzajú bývať do mesta.

Skupina chlapov postávajúca pred miestnymi potravinami potvrdzuje, že za situáciu môže nedostatok práce. Ešte za socializmu malo výrobné družstvo v Nižnom Nemeckom dielňu na výrobu kabeliek. Podnik zamestnával 40 žien z okolitých obcí. „S robotou je tu bieda. Takmer polovica platu ide mesačne na cestovné. Kde je ešte stravovanie a oblečenie, keď robíte za minimálnu mzdu?“ hovoria muži, ktorí v dedine vykonávajú verejnosprespešné práce.

Starosta Husár dodáva, že viacero chlapcov sa dalo k polícii alebo k colníkom a pracujú na jednom z deviatich policajných oddelení hraničnej kontroly. Na východnej hranici, ktorá je vonkajšou hranicou Schengenu, slúži viac ako 830 policajtov. Viacerí pochádzajú priamo z obcí pozdíl hranice.

Niekoľko opustených domov majú aj v obci Záhor. Starosta Ján Hric (Smer) ich počet nechcel upresniť, aby sa vraj nestali terčom zlodejov a vandalov. Potvrdil, že o prázdne domy prejavujú záujem najmä Rómovia, ktorí sa po niekoľkých rokoch vrátili z Veľkej Británie. „V obci sme Rómov nemali, ale nedávno sa nám sem nasťahovala jedna rodina. Pre niektorých ľudí je to trochu iný pocit. Ale obavy sú podľa mňa neopodstatnené, správajú sa slušne,“ hovorí starosta.

Dodáva, že o domčeky prejavili záujem aj staršie manželské páry z veľkomesta. „Dôchodcovia z Košíc si tu prerobili dom na chalupu a už tu aj byvajú,“ hovorí. Ajo prázdne domy v Nižnom Nemeckom podľa starostu prejavujú záujem prevažne Rómovia.

Majiteľka realitnej kancelárie Gabriela Mrúzová tvrdí, že je prekvapivé, ak Rómovia kupujú domy pozdíl hranice. „Je to ojedinelé. Nechcú veľmi nehnuteľnosti na odľahlých miestach. Zvyknú kupovať domy v blízkosti miest,“ vysvetľuje.

Podľa nej hoci o domy na hranici nebol dlhé roky záujem, môže sa to zmeniť. Najmä v severnej časti Sninského okresu v blízkosti Národného parku Poloniny zvyknú staršie opustené domčeky kupovať podnikatelia z Košíc, ale aj z rôznych miest stredného a západného Slovenska. Prevažne ide o záujemcov, ktorých vášňou je poľovníctvo. Domy v pohraničí sú lacné. Pozemok so starším domom stojí od 13-tisíc do 25-tisíc eur.

Česká a slovenská televize na internetu!

nova prima JOJ 1 2 1 2

Nyní OnlineTV1 v novém!

nový Web, více stanic! větší archiv!

www.onlinetv1.com

Your Connection To Home

onlineTV1.com

www.onlinetv1.com

Šumavský Papinův hrnec

Pokud se zeptáme politologů na problémy Česka polistopadových dnů, dovídáme se obvykle, že Češi po revoluci rezignovali především na právní stát a na občanskou společnost. Důsledkem nerespektování práva a nedostatku politické vůle cokoli ožehavého řešit, je celá škála hospodářských deliktů, které bublají uvnitř českého Papinova hrnce, od něhož se čeká, že nikdy nebouchne.

Podobně je tomu i se Šumavou. Šumava umírá. Za dobu její existence se změnili několikrát nejen ředitelé Národního parku Šumava, ale ode zdi ke zdi se změnila i celé koncepce řízení. V tuto chvíli parku vládne ekologické, kteří s vírou, že kůrovec je „porodníkem vyšší biodiverzity“, nechávají smrky umírat ve stoje. I kalamitně přemnoženého kůrovce považují za součást přírodních procesů.

Celý tento rok zní z ministerstva životního prostředí a ze Správy Národního parku Šumava ukolébavky o tzv. bezzásahovosti, o tom, že park patří mezi uznávané evropské parky, kde se proti kůrovcovi na významné ploše nezasahuje. Všechno nasvědčuje tomu, že to jsou jen těšínská jablčka a že realita je někde úplně jinde. Letošní kůrovcové těžby budou na území Národního parku Šumava rekordní v jeho celé osmnáctileté historii. Ministerstvo životního prostředí nám pozapomnělo sdělit, že základní krok, jimiž se řídí uznávané národní parky všude na světě, je účelné a smysluplné rozdělení plochy parku do tzv. zón. Současná I. zóna (nejcennější území šumavského parku, kde neplatí lesní zákon, území pokrytá většinou horskými smrčínami) je rozkouskována na 135 ostrůvků a nová zonace - navzdory kritice obyvatel, obcí i politiků - schválena dosud nebyla.

Místo oficiálně posvěcené zonace se za nového, ekologického vedení parku po roce 2007 objevila celá řada vnitřních směrnic, které tím, že šly nad rámec platné zonace a platného Plánu péče, jednoduše zonaci obešly a porušily zákon. Plán péče o NP a zonace jsou jediným zákonným rámcem pro činnost Správy parku. Bohužel, v současné době jdou všechny klíčové procesy mimo hlavní partnery parku (obce, kraje) a mimo zákonný rámec projednávání. Ve snaze obejít rozšíření I. zón, které je legislativně zdlouhavé, přestala Správa parku usilovat o změnu zonace a využila nařízení ministra životního prostředí z března 2007 (Bursíkův diferencovaný management), které vstoupilo v platnost za hlasitého protestu šumavských obcí. Tímto postupem narostla oblast, kde se proti kůrovcovi nezasahuje na 30% plochy parku (přesná čísla nemá v současné chvíli ani Správa parku). Národní park Šumava na tomto území vyhlásil nové, možná experimentálně zajímavé způsoby péče o šumavské ekosystémy, avšak pouze projednaná a schválená zonace (rozčlenění parku do tří zón) představuje zákonný rámec pro management v zónách uplatňovaný. Správa parku pak vydala další vnitřní směrnici, kterou doplňuje neoficiální zonaci o „speciální managementy sedmi oblastí“. Tuto směrnici nepodepsal už ani ministr Bursík, který jinak hlasům ultraradikálních ekologů z parku rád naslouchal a podporoval je. V lokalitách speciálních managementů o rozloze 6500 hektarů (Park se rozkládá na ploše 68000 hektarů) se uplatňuje pět režimů péče: od zcela bezzásahového až po režim umožňující běžnou asanaci, odvoz a prodej dřevní hmoty. Bezzásahový režim ohrožuje například centrální šumavskou obec Modravu, již obkličuje z jihu i ze západu. Modrava se tak téměř cele ocitne na okraji plantáží souší a holin. V oblastech speciálních managementů zůstalo ležet nezpracované dřevo tak, jak padlo při Kyrillu. Jde o časovanou bombu, neboť po náletu kůrovce se právě tyto oblasti s nezpracovanými polomy, stávají ohniskem kůrovcové nákazy.

Nový zákon č. 212

Zmínění majetkových křivd občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské Rusi v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik

Velvyslanectví České republiky v Ottawě oznamuje, že dne 1. října 2009 nabyl účinnosti zákon č. 212/2009 Sb., kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské Rusi v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik. Nárok na vypořádání uplatní oprávněná osoba formou písemné žádosti u povinné osoby v zákonné lhůtě nejpozději do 31. prosince 2012, jinak nárok zaniká. Povinnou osobou v předmetné záležitosti je stát, za který jedná Ministerstvo vnitra České republiky. Příslušným útvarem na MV ČR je odbor správy majetku. Oprávnění občané České republiky zasílají žádosti o odškodnění sami na adresu: Ministerstvo vnitra ČR, P.O.BOX 21/OSM, 170 34 Praha 7, Česká republika Úplné znění zákona naleznete na webových stránkách českého velvyslanectví v Ottawě www.mzv.cz/ottawa <<http://www.mzv.cz/ottawa>>

Petra Klobusiaková-Third Secretary-Embassy of the Czech Republic

Koncert Roba Grigorova

V hale kostela svatého Václava se konaly při příležitosti dvacátého výročí sametové revoluce dva koncerty. Snímek Klaudie Krbaty je z druhého večera 21. listopadu 2009.

S čím ekologové nepočítali

Rozšiřování bezzásahových území nešlo ruku v ruce s projednanou a schválenou zonací. A tak dnes máme na Šumavě nový, obrovský problém, s nímž patrně nikdo nepočítal, aspoň ne v takové míře: správa parku drasticky těží stromy kolem nesmyslně určených bezzásahových zón, dřevo se ve velkém odváží nákladními auty, z národního parku se stává fabrika na dříví. Ocituje se pro srovnání z dobového ekologického materiálu z konce devadesátých let, kdy kůrovcové těžby vrcholily, ekologové demonstrovali proti obrovským těžbám, Hnutí Duha hlasitě protestovalo a aktivisté se přivazovali ke stromům: „Tak zvané kalamitní těžby, které v šumavském parku hrají nejdůležitější roli, dělaly k loňskému roku celkem 227 022 kubických metrů. Letos je to ke stejnému datu 228 903 kubiků. Tak obrovské množství dřeva není slučitelné se statutem jakéhokoli národního parku.“

Tehdejší ředitel Ivan Žlábek byl ze všech stran kritizován především za vysoké těžby. Následní ředitelé slibovali, že z parku už nikdy nebude slyšet řev motorových pil a že s vysokými těžbami je jednou provždy konec. Přesto jsou letošní kůrovcové těžby parku nejvyšší v historii parku. Do konce října bylo vytěženo asi 300 tisíc kubiků. Šumava se stává obrovskou oblastí holin, a to i šedesátihektarových. Pro názornost, rozměr povolené holiny v běžném, hospodářském lese je jeden hektar. V parku se těží jako o závod. Hluk motorových pil je všudypřítomnou realitou. Stejně tak harvestory, lanovky, erozní rýhy. Vytěžené kmeny staletých velikanů, vzorně poskládané u cest, čekají na odvoz a prodej. A těží se i sterilní smrky (souše, které již byly opuštěny kůrovcem). I to jsou totiž peníze.

V Rakousku na český postup nejsou zvyklí

Vnitřní směrnice NPŠ jsou v rozporu se zákonem o ochraně přírody, s lesním zákonem, ale také s mezinárodními úmluvami a přáními sousedních států, především kláštera Schlägl, jenž vlastní rozsáhlé plochy lesů podél česko-rakouské hranice. K příhraničním asanacím (zasahování), které mají zastavit šíření kůrovce z české strany na stranu rakouskou, se park staví laxe nebo je neprovádí vůbec, přestože na mezinárodních jednáních asanace slibuje. V případě kláštera Schlägl jsou daní za tento přístup rozsáhlé asanace v tamních lesních porostech.

Následky bezzásahového režimu

Zjednodušeně můžeme říci, že tzv. diferencovaný management, přijatý za ministra Bursíka jako i doplňující „speciální managementy sedmi oblastí Zdeňky Křenové“, dále rozšiřují bezzásahové území a zdržují asanaci tam, kde je zasahování možné. Kůrovec, který po napadení potřebuje maximálně několik týdnů k likvidaci smrku, má tak volný prostor k množení a dalšímu šíření na okolní nenapadené porosty. Právě tyto „experimentální“ postupy jsou příčinou zpožděných asanací, vzniku rozsáhlých oblastí sterilních souší a holin. Na Správě parku je celá řada odborných pracovníků, kteří považují „umírání lesů vestoje“ za to pravé ořechové pro národní parky. Možná mají i svou pravdu. Ale tato „pravda“ musí projít zákonnou cestou přes oficiální zonaci a Plán péče. A to se nestalo.

Rekordní těžby

Zatímco letos ke konci října mělo být odtěženo asi 300 000 kubiků kůrovcového dřeva, příští rok má být podle středních odhadů vytěženo 800 000 až milion kubiků dřeva. Kubík dřeva z Národního parku Šumava se v roce 2007 prodával v průměru za 1061 Kč. Jde o obrovské zakázky pro těžební firmy a o enormní tržby. Vše je obrovskou daní za nereálné, nelegitimní a nelegální rozšiřování bezzásahových zón, jež vede k masivnímu šíření kůrovce a opožděným asanacím. Děje se tak s vědomím ministerstva životního prostředí. Bylo podáno již několik žalob, které hodnotí škody na životním prostředí. Žádná z nich ještě nezačala být projednávána. Pokud chceme konečně budovat fungující právní stát, začněme na Šumavě. Zanechme zákulisních her a praktik a zaměříme se na šumavský Papinův hrnec plný problémů a snažme se je řešit. Obávám se však, že současné vedení Správy NP Šumava toho už není schopno.

Jitka Marková

TOČENÝ PRAZDROJ A CZECHVAR V ZÁPADNÍM TORONTU!

Evropská i kanadská kuchyně!

Vyhříváné venkovní patio!

20 točených domácích i dovezených piv!
Large Screen DLP Satellite TV Sport

Wing Nights (Sun.Mon.Wed.)

Karaoke (Fridays)

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954

Licensed under L.L.B.O.

Joe Karol
(416)767-8882

781 Annette Street
Toronto, Ontario M6S 2E4

Evropský filmový festival

Jednou z dlouhodobých kulturních událostí torontského podzimu byl Evropský filmový festival, který proběhl v druhé polovině listopadu a začátkem prosince. Podobně jako při Mezinárodním torontském filmovém festivalu byl i zde o jednotlivé filmy nesmírný zájem. Škoda jen, že z EU nebyla zastoupena vynikající kinematografie maďarská a britská. Hned v úvodu jsme měli možnost vidět v kině Bloor snímek Petra Zelenky *Karamazovi*. Film probíhá v několika rovinách. Jednak je to vlastní příběh podle Dostojevského románu, dále je to drama herců, kteří se na představení podílejí a za třetí je to drama dělníka v ocelárnách, kterému se smrtelně zraní syn.

POLČAS ROZPADU

Jestliže úvodní představení a recepcce byly příjemným překvapením, druhý den následovalo zklamání. Slovenský film *Polčas rozpadu* vynikal vtipnými dialogy, ale byl také pouze popisem jakési

postkomunistické prázdnoty. Většina přítomných se shodla na tom, že byl „plochý“. Manželští partneři se podvádějí, peníze se vydělávají snadno v zlatém kapitalismu. Lidi žijí uvolněně, je dostatek času na vše i na milostné aféry. Jediným okamžikem apokalyptického pekla je chvíle, kdy mladá fotografka všechny ty podvody a podvůdky odhalí na samostatné výstavě. Tento svět má kontrastovat se životem arménských uprchlíků... Do toho všeho se dějem proplétá vypatlaný milenec, anarchista s granátem, který nakonec vybuchne. Pokud někdo ukázněně zůstal i přes závěrečné titulky filmu, neměl již šanci vidět francouzský film *Prorok*, který získal letos Grand Prix na festivalu v Cannes. Není divu, že o film byl v Torontu obrovský zájem, obzvláště u frankofonní komunity. Sám jsem nebyl filmem tolik nadšený. Surové scény z vězení mně připadaly příliš promyšlené, chladnokrevné a bez emocí. Násilí v tomto prostředí bývá naopak velice často hysterické, nereflekované. Navíc jednodenní výlety z kriminálu, včetně leteckého zájezdu vypadají nepravděpodobně. Člověk, který je v tomto prostředí delší čas není schopný přejít ulici, nedokáže odhadnout vzdálenost projíždějícího auta. Nedokáže se pohybovat na volném prostranství. Aklimatizace mu trvá dost dlouho - několik dnů, týdnů a najednou tady schopný mladík, který vyjde ven dokáže přelstít policii, splnit akci a zamést za sebou stopy. K pochopení filmu mi přece jen trochu pomohl rozhovor, který uveřejnil

Michal Procházka v Aktuálně.cz 25. listopadu 2009:

Prorok je z nové generace kriminálních outsiderů

Herci Tahar Rahim a Adel Bencherif přijeli na závěr Festivalu francouzského filmu uvést v kině Světozor snímek Jacquese Audiarda Prorok. Film oceněný Velkou cenou na festivalu v Cannes, který má šest nominací na Césarů a uchází se za Francii o Oscara, pak za týden vstoupil do české distribuce.

Pro oba herce to byl první velký úspěch. Rahim ztělesnil devatenáctiletého Malika odsouzeného na šest let do vězení, kde se učí přežít v násilnickém, mafii ovládaném prostředí. Bencherif hraje jeho kumpána

PROROK

Ryada, s nímž postupně organizuje síť distribuce drog.

MP: Cestujete po přehlídkách, dáváte rozhovory, setkáváte se s publikem. Jak je to zkušenost stát se takhle rychle filmovou hvězdou?

TH: Začal jsem mít pocit, že jsem nejen hercem, ale už i divákem filmu. Povídám si s lidmi o věcech, kterých jsem si předtím vůbec nevšiml, jež mě při natáčení ani nenapadly. A samozřejmě mi to změnilo život. Cestuji, učím se diskutovat s nejrůznějšími lidmi. Mám pocit, že nemám čas si uvědomit, co se všechno kolem děje. Až se vrátím do Paříže a bude trochu klid, snad mi všechno dojde.

MP: Jak probíhal casting? Kdy jste zjistili, že roli skutečně dostanete?

AB: Nebyla jenom jedna zkouška, režisér jich dělal hned několik. Nejdříve jsme zkusili o samotě, pak spolu. Musím říct, že jsme měli štěstí. Audiard přesně věděl, co chce. Šlo to mnohem snadněji než na jiných výběrech, co jsem kdy byl.

MP: Film ukazuje vězení v dost nečekaných barvách. Jak jste rozuměli vězeňskému životu?

TH: Zpětně jsem pochopil, co to opravdu znamená ocitnout se za katrem. Všude se rozléhají rány o mříže, dlouhými chodbami slyšíte, jak někde chrastí klíče. Kolem nás se pohybovali figuranti, z nichž většina strávila v lochu nějakou část svého života. Cítíte na sobě jejich temný pohledy.

Byla přestávka mezi záběry, chlapi vyšli na dvůr a bylo vidět, jak ty návyky vězeňského života mají stále v sobě. Ohlížejí se, chrání, rozdělují do hloučků podle původu, Korsičané nalevo, muslimové napravo. Není těžké si představit, že tam najdou něčí mrtvolu. Přiznám se, že jsem těžce snášel blízkost větší skupiny, než tvořili čtyři lidi. Necítil jsem se tam vůbec dobře.

AB: Snažili jsme se s nimi mluvit, abychom lépe pochopili, jak funguje svět v lochu. Někdy jste měl chuť se sebrat a utéct. Díval jste se na divošské obličej zničených lidí a

bylo vám špatně. Oni byli ze skutečné gangsterky, zatímco my jsme se to snažili jen hrát.

MP: Snímek je zasazený do realistického prostředí, nicméně líčí spíše žánrový příběh vězeňského eléva, který slouží korsickému mafiánskému bosovi, až se v jeho stínu postupně sám vypracuje v kriminálnícké hierarchii. Může to být podle pravdy?

AB: Je tam hodně věcí, které jsou nadsazené, přehnané a které by se snad ani nemohly stát. Audiard chtěl natočit fikci, která by čerpala z realistického dekoru. Vyšel ze scénáře Abdela Raoufa Dafriho. Ale kdybyste nějakému kriminálníkovi chtěli tvrdit, že tohle je dokument z vězení, tak se vám vysměje.

TH: Je to bez diskuse žánrový film, začal vznikat před čtyřmi lety. Na druhou stranu se dnes ve Francii stalo po sérii nevyjasněných sebevražd z vězení téma diskusí. Mluví se o tom, v jakých podmínkách vězni žijí, jak funguje tamní zločinecká hierarchie. A náš film byl při této debatě, která něco otevírá a dost možná zároveň i zastírá, zneužit. Začali jej používat jako komentář k problému. To mi přijde pokrytecké.

MP: Považovali jste za důležité, že hlavní hrdina je maghrebského původu? Že může posloužit k sociálnímu komentování situace mladých imigrantů z tzv. citlivých předměstí?

AB: Rozuměl jsem filmu jako příběhu někoho, kdo na začátku není ničím - a teprve ve vězení projde svou školou života. Když zabije, tak proto, že nemá jinou volbu. Kdyby to neudělal, skončil by sám. On je prorokem nové generace kriminálních, outsiderů, kteří se dostanou za mříže poté, co někde plácnou policistu. A teprve mezi vězni se z nich stanou opravdoví zločinci, jsou naverbováni do mafie. Nemá to nic společného s životem lidí na předměstí. Společnost si zvykla vidět v každém mladém imigrantovi hned problém. *Prorok* však nemluví o tom, to už spíše o našich předsudcích.

MP: Jak jste natáčeli vraždu Reyeba? Dlouho jsem neviděl ve francouzském filmu tak syrovou, působivou scénu, kde přitom jasně cítíte brutální sociální realitu.

TH: To bylo hrozný. Měl jsem z toho trému, celou dobu jsem se bál. Kdyby na ni přišla řada hned na začátku natáčení, nikdy bych nebyl schopen to zahrát. Všechno bylo naaranžováno, avšak nejtěžší bylo pochopit, co všechno se Malikovi může honit hlavou. Vejde, má v puse žiletku, ale nic neprobíhá tak, na co ho připravovali. Chlápek mu chce

BÍLÁ NOC

číst. Je potřeba rychle změnit plán, zároveň si uvědomuje, že zabijí jediného člověka, který o něj ve vězení projevil zájem. A pak zjistí, že už je pozdě, že nic nejde vrátit - a udělá to.

Původně měl být na festivalu *Antichrist* od Lars von Triera, nakonec tento skvělý film běžel ve stejnou dobu v kině Cumberland. Místo toho Dánsko reprezentoval film z roku 2007 režiséra

DOMINION ON QUEEN

www.georgegrosman.com

jazz CONCERT

Dominion on Queen on SATURDAY

January 9th, 2010 at 8 PM

The George Grosman Quartet

featuring

Andrej Saradin on trumpet

Dominion on Queen - 500 Queen Street East, Toronto

Tickets are \$10 on-line, \$15 at the door

Buy at <http://entertainment.canada.sk>

Jannika Johansena *Bílá noc*. Příběh chladného workaholika, který žije zdánlivě bezproblémový úspěšný život, ten se však změní v okamžiku, kdy nešťastnou náhodou zabije člověka. Najednou se zde objevují otázky svědomí, odpuštění, touhy po odpuštění. Hodnot, na kterých v životě záleží. Jeden z nejlepších filmů festivalu.

Jestliže Johansenův film byl existenciální výpovědí, pak 149 minut trávající německý film *Komplex Baader-Meinhofová* byl politickým dokumentárním dramatem. O film byl takový zájem, že již hodinu před zahájením filmu bylo kino zcela zaplněno a pár šťastlivců se na film dostalo až na poslední chvíli. Z tohoto důvodu se tento snímek jako jediný promítal dvakrát.

Jako pingpongový míček se vrací již v třetí generaci a více než šedesát let po skončení druhé světové války otázka viny a proč došlo k takovému selhání německé inteligence během druhé světové války. V sedmdesátých letech, když mne vyhodili z teologické fakulty jsem kamarádil s Bertem Langem. Byl to východní Němec, který žil v Praze napůl ilegálně. Občas jsme spolu sháněli příležitostnou práci jako skládání brambor nebo stěhování. Nevím, jestli by trvalou práci dostal, ale myslím, že o ni nestál. Miloval lezení po skalách, hodně četl. Mluvil dobře česky. Jednou jsme zase žádnou příležitostnou práci nenašli a tak jsme pěšky směřovali z nákladového nádraží na Žižkově do středu města. Proti nám šel nějaký člověk a Bert svojí německou češtinou poznamenal: „Pohled, zas jeden čerstvě vymydlený pracující s dvěma kofolami ve své aktovce mysticky spěchá za svým zaměstnáním!“ Zeptal jsem se ho, proč žije v Praze a ne v NDR. Odpověděl, že tam nemůže žít, že když jde do obchodu a potká tam staršího člověka, má před sebou někoho, kdo má na svědomí druhou světovou válku. Když jde k pekařovi si koupit housky, tak tam v krámě potká prodavače, který bojoval za Hitlera u Stalingradu a ještě se tím chlubil. Jednoho dne Bert Lange zmizel. V převlečení za amerického vojáka se dostal přes Berlínskou zeď do západního Berlína. Později tragicky zahynul při nějakém horolezeckém výstupu.

Tehdy jsem si uvědomil, že Bert byl výjimečnou postavou. Většina mladých lidí z NDR, nebo-li *kružítko*, jak jsme jim říkali, si tyto věci neuvědomovala a o těchto problémech nepřemýšlela ani o nich nehovořila, zatímco obzvláště v západním Berlíně se poválečná generace silně polarizovala.

V této změti nelze přehlédnout postavu Rudi Dutschkeho, jednoho z představitelů studentského hnutí. Narodil se v roce

1940, tedy za války. Vyrůstal ve východním Německu, byl aktivní, jak v evangelické mládeži, tak v FDJ (obdoba ČSM). Po maďarském povstání začal zastávat pozici demokratického socialismu a přihlásil se k pacifismu. Odmítl výkon vojenské služby a veřejně k tomu začal vyzývat i druhé. Tím se dostal do rozporu s ideologií NDR a nemohl studovat. Stal se obchodníkem a přesídlil těsně před postavením Berlínské zdi do západního Berlína. Vystudoval sociologii, filosofii a studoval i teologii. Není divu, že Dutschke byl i proti válce ve Vietnamu. Film *Komplex Baader-Meinhofová* začíná v roce 1967 a demonstrací proti šáhu Rezóvi Pahlavímu (mimochodem jedna z posledních šáhových zahraničních návštěv byla v roce 1977 v Československu, kde ho jako osvíceného monarchu uvítal tehdejší premiér Lubomír Štrougal). Při demonstraci proti šáhovi v roce 1967 byl zastřelen zezadu do hlavy člen evangelické studentské obce Beno Ohnesorg. Policista, který ho zastřelil byl později odsouzen k dvěma a půl rokům vězení, ale po čtyřech měsících byl propuštěn a opět přijat do policejní služby (po roce 1990 se zjistilo, že se jednalo o agenta východoněmecké Stasi).

Tyto události silně radikalizovaly studentské hnutí. Na druhé straně vedly k atentátu na Dutschkeho 11. dubna 1968, který sice Dutschke přežil, ale o jedenáct let později na vánoce roku 1979 ve věku 39 let zemřel v dánském Arhusu.

Samotný Andreas Baader, který byl označován za vůdce této teroristické skupiny, nebyl příliš filosoficky zajímavý a Jean Paul Sartre, který ho navštívil ve vězení, ho označil za idiota. Vynikal spíše jako klaun či zloděj luxusních aut. Ačkoliv nevlastnil řidičský průkaz, miloval rychlé vozy a hlavně rychlou jízdu s nimi, což se mu stalo osudné a při jedné silniční kontrole byl chycen. Na rozdíl od něj působí zajímavě jeho partnerka Gudrun Ensslinová, dcera evangelického faráře. Vyčítá svému otci, že pouze káže, ale není schopen žádné akce. Svým způsobem je i zajímavá novinářka Ulrike Meinhofová, která se narodila již v roce 1934 a ke skupině se přidala později, ale jako první spáchala ve vězení sebevraždu. Ostatní členové skupiny spáchali sebevraždu ve vězení v jeden den, 18. října 1977, po nepodařeném únosu letadla jinými teroristy, které snad ani neznali, což vyvolalo spekulace, že byli zavražděni. Autor scénáře Stefan Aust však tuto spekulaci vyvrací.

Co film neřeší, je úloha bývalé NDR a Stasi a do jaké míry zde nacházela skupina Baader-Meinhofová podporu. Navštěvovali ji nebo se od ní distancovali? Film je skvělou ukázkou, jak násilí plodí násilí a že cíl nemůže ospravedlnit prostředky.

Samo natočení filmu vzbuzuje otázku, proč se dnešní mladá generace německých filmařů stále častěji k období sedmdesátých let vrací. Těžko si dovedu představit, že by se dnešní generace filmařů vracela k období sedmdesátých let v Československu.

Fronty před kinem Royal na College St. v Torontě nebyly náhodné. Svědčily o tom, že evropský film stále existuje a že má pořád co říci. Bez nadsázky lze říci, že se jedná o snad nejúspěšnější kulturní podnik EU v tomto roce v Kanadě.

Aleš Březina

BAADER-MEINHOFFOVÁ KOMPLEX

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Mr. R. F. Heffering - Canadian Agricultural Hall of Fame

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063; FAX (416) 530-0069

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

oprávněný distributor českých filmů a TV seriálů nabízí premiérově celou řadu oblíbených seriálů, které navazují na předchozí velice úspěšné části

HROBNÍK

Ve středu příběhu stojí seriový vrah, zabíjející podnikatele, které vyláká pod záminkou prodeje svého luxusního statku. Jedna z vražd však do této série nezapadá. V podezření je vdova po jednom z podnikatelů, jež současně vystupuje v roli detektiva-amatéra, pátrající na vlastní pěst po vrahovi, když podle ní je policie neschopná ho dopadnout. Skutečným pachatelem tohoto rafinovaně koncipovaného zločinu je samozřejmě někdo jiný. Nejde pouze o detektivní hříčku s otazníkem, ale o napínavý chandlerovský příběh, kritizující současnou honbu za penězi, hmotnými statky obecně a dalšími neduhy dnešního reálného světa.

Hrají: L. Zedníčková, V. Cibulková, V. Freimanová, T. Töpfer a další.

Režie D. Klein

Podporujte legální obchod!

Na základě autorských smluv mnoho nových filmů, TV seriálů a zábavných pořadů dovezla a Vám nabízí výhradně firma:

VIDEO EL CANADA

583 William Street, London, Ont. N6B 3E8

Tel.: (519) 434-9939; Fax: (519) 434-8182

E-mail: video.el@rogers.com

www.videoelcanada.com

<http://www.videoelcanada.com>

Idyla

Po včerejším vydatném sněžení nebyla ještě cesta za domy protažena. Snažím se autem vyjet z garáže, projet tou bílou duchnou. Vzduch páchne nedokonale seřazeným motorem. Přidávám pomalu plyn, ale zadní kola se protáčejí. Ve Vancouveru bych si v tuhle dobu vykračoval nalahko, možná v mírném dešti, připomínám si. Zatím stále teplejší vzduch vyhledává výšece v námraze na skle..

Malinko jsem se pohnul. Uklidňuji se. Je třeba proměnit vůz v kolíbk. Jemně ... dopředu ... dozadu! Mám pocit jako bych si vlákénka nervů namotával na rozvod, diferencíál. Nakonec se mi vyjet podařilo. Všechno se nakonec podaří, když se to nevzdá.

Před domem už čekala žena. Moje žena.

-Kde se touláš? Mrznu tady!- pravila-

-Manitoba, děvenko! Jsme v Manitobě a v zimě!- připomněl jsem.

Vyjeli jsme. Zlost mě začala opouštět. Naše cesta na návštěvu probíhá po dokonalé rovině. Silnice jen docela malinko poklesne pod viaduktem. Po něm vede železnice k nádraží. To je prý největší na světě. Hm, je mi to celkem jedno. Nedávno instalované sodíkové výbojky vrhají na silnici přívětivé světlo. Jedeme po Main Streetu, kolem krámků holiče, ševce, prodejny kytar, kolem parkovišť před obchody *Loblawa Safeway*, kolem tržiště, kam sobotu co sobotu přijíždějí z okolí farmáři ukrajinského původu prodávat mléko přímo od krav, králíky, klobásy, kachny, smetanu, tvaroh, fláky, vepřového ... a kolem prodejen nábytku a pak oblastí, kde původní obyvatelé země ve dvou nálevnách snad se snaží proměnou státní podpory za alkohol zmírnit smutek nad svým osudem a nebo jenom je to než pokus o chvilkové blaho a spokojenost.

Červená na křižovatce.

-Šest třicet přesně!- informuje žena a ukazuje na hodiny na budově *National Trust*. -Jak to, že v šest třicet je tu jak po vymření?- táže se, nikoli prvně. Někdy bezmála nenávidím tuhle píseň písní, žalm nad omylem opuštění Evropy. Někdy mnoho neschází, abychom jako Židé u *Zdi nářků* počínali jsme si u chladných zdí betonových mrakodrapů města Winnipegu ... Proč v sobě živíme tasemnici snad rozčarování a nebo strachu z dosud poněkud nejasné budoucnosti? A přitom ...míjíme gírlandy barevných světél nad ohromným parkovištěm u prodejny fordů, chryslerů, šestiválců, sportáčků, malých nákladáčků, limuzín. Dostatek, nadbytek, výběr! A kolik podobných prodejen je ještě ve městě! A každý rok nový model, nový reklamní slogan, nová cena. Přichází rodinky a chtivýma očima laskají naleštěné kapoty, tatík v duchu zvažuje svoje možnosti úvěru a hotovosti a za kolik by mohl prodat dosud sloužící vůz ...

Mám už také konto v bance, zaměstnání, dvě karty kreditní.. Do zástavy můžu dát i dům, zčásti můj, zčásti banky. Mohl bych si hned zítra koupit diamant, hodinky s vodotryskem, plnicí pero značky *Parker*. V očích prodavače bude úcta, vlídná slušnost, kapinka nasládlé

podbízivosti! To všechno bych mohl. Dokonce i šťastně žít ... jen kdybych věděl jak!

Konečně zatáčíme do ulice Elizabeth, mezi malé, úhledné domky. Jejich komíny vykuřují do tmy. Cestička k jednomu z nich je roubená dvěma cedříky a liší se od ostatních způsobem vyhloubení v hlubokém sněhu. Dílo bylo vykonáno, leč s jistou nedůsledností. Nad chodem do domku ale svítí malá lampička.

-Březnovéj samec, co?- říká v otevřených dveřích Artur. Je to našinec, ale jeho rysy poněkud připomínají Eskymáka. Hnědé oči se vlídně usmívají. V domku je cítit vůně solidního dýmkového tabáku.

-To je dost, že jdete!- vítala nás jeho žena Natálie, ztepilá a příjemně přimacatělá to žena. Rubensovský typ. Statné nohy, pěkné poprsí, ženská krev a mlíko.

Vyzuli jsme se a usadili v příjemných klubovkách. Zadíval jsem se na obrazy na stěnách .. Gauguin, Lautrec, Modigliani a jiní mistři. Dvě knihovny plné svazků, magnetofon značky Sony, oválný stůl z teaku, pohodlná sofa, dvě klubovky. Tichý jazz. Poznávám Colemana Hawkinse *Body and Soul*.

-Cinzano nebo Martini?- ptá se Artur. Nalil všem, nakonec i trochu mojí choti. Připili jsme si na zdraví.

-Pro mě, jestli to je možný, jenom kafe,- přeje si moje žena. Artur ale nakonec nalil i jí. Připili jsme si na zdraví.

-Tak co je nového?- zeptal jsem se.

-No, celkem moc toho není. Počasí máme studené, ale stabilní a ve světě se to posírá. Vše při starém,- sděluje pomalým, sytým hlasem Artur.

-To je vlastně ... hm ...skoro pravda,- řekl jsem.

-Skoro? Ale co, skoro nebo docela, vadí nám to vlastně? Nevadí! Když nám je k dispozici taková lahoda!- A rukou s dýmkou ukázal k magnetofonu. Z pásku linula se saxofonová litanie Colemana Hawkinse, jakoby nějaká nápověda k tomu, jak vnímat co je krásné, z čeho se radovat a ignorovat to, co tak moc pěkné není.

-Není to žrádlo?-pravil zasněně Artur. A nasál kouř z dýmky, jedné z třiceti osmi, které má srovnané v dokonalém pořádku ve dvou teakových stojanech. Natálie stavěla na stůl mísu nádherně vypadajících chlebičků. On povstal, uchopil láhev vína a s jednou rukou za zády obřadně naplňoval sklenky z tenkého skla.

-Jezte, lidi!- pobízela Natálie a v očích jí planuly ohničky nedočkavosti toho okamžiku, kdy si vezmou hosté a tak si bude moct vzít i ona. A pak to byla radost vidět jí s jakým gustem a chutí, ale současně s jistou delikátností, zakusovala se do svých znamenitých výrobků.

-Minulou sobotu jsem dokončil už páteř jazzovéj záznam, už jsem u padesátej let a v klasice už mám pohromadě všechny Beethovenovy klavírní sonáty! Voni to tady mají v knihovně gratis a ani vo ty skvosty není moc velikej zájem! Dalo mi to práci dostat všechno na pásky, ale už to tam je a teď už jenom požitek, radost!-

Natálie donesla na tácu cukrářské lahůdky a postavila je vedle mísy chlebičků.

-Berte si, tyhle rakvičky sou děsně dobrý! Vona je sice bába nandavá pazourama, ale já jí to vodpustím kvůli tý kvalitě!- pobízela Natálie a v jejich očích upřených k lahůdkám planulo tlumené světlo požívačnosti.

Teď už Coleman Hawkins hrál skladbu *Sweet Lorraine*. Artur se napil vína a pravil:

-Někdy si říkám, že nebejt těch zrůdnejch jeví padesátej let neměli bysme k týhle kráse možná ten správnej vztah, neřek bys?-

-Hm ... něco takovýho už mě taky napadlo! Je to vlastně aplikace přísloví o zakázaným ovoci. Obdoba londýnského vysílání za druhé války! Konec konců, nakonec se dalo chodit na Vlacha, Kloce, Bartáka ...-

-A v noci jsme si pouštěli Munich! Jak začínali! *Take the a Train!* To mi vždycky běhal příjemnej mrazík po zádech!-

-Nojo ... já z toho měl někdy takovej prima pocit jako když ti dá holka, do které začínáš bejt zamilovanej, pusul!- řekl jsem.

-Nebo dokonce, když ti dovolí, třeba jenom v náznu...- Přisedla k nám Natálie a zeptala se, zda má přinést kávu.

-A berte si, kruci, je toho ještě hromada v lednici! A ta šunka je dobrá, je vod Němců, skoro jako pražskej

výsek! Arture, člověče, dolej víno, propánajána!-

-Klid ... jenom všechno pěkně po pořádku,- pravil mírně Artur.

Bylo mi náramně. Jídlo, pití, skvělá hudba, spřízněnost duší s Arturem poutem jazzu. Zpozorněl jsem. Z magnetofonu teď zněla skladba *Willow Weeps For Me*. Artur se ke mě naklonil a řekl: -Mně se někdy při takovejhle kusech chce skoro brečet! Natálie něco dobrého kuchtí v kuchyni, sedím tady, sluchadla na uších a po tváři mi tečou slzy jako starý kurvě!-

Eva to zaslechla a řekla: -To znám! To nám se nedávno tatínek rozplakal, když zpívala Ella!-

-To je důkaz o tom, že ještě žijem, že nejsme úplně ztraceni, že z nás nejsou domkáři!- pravil jsem. A čas plynul svou neproměnnou rychlostí a dospěl ke chvíli, kdy jsme se rozloučili. Jel jsem domů pomalu, z radia ve voze zpíval Louis Armstrong píseň *Making Whoopee*. Do zasněžených ulic dopadalo žlutavé světlo městského osvětlení. Mlčela moje žena a mlčel jsem i já. Jenom motor dosud sloužícího amerického automobilu spolehlivě předl ...

Vladimír Cícha

Kanadský pianista a skladatel Martin Mayer ve spolupráci s Canadian Cancer Society uctí památku Karla Černocho

Vancouver, 24. listopadu 2009 - Kanadský hudebník Martin Mayer se krátce po úspěšném podzimním koncertním turné v Asii bez oddechu pouští do dalšího projektu. Vancouverský pianista a skladatel zahájil celoroční kampaň pro získání finančních prostředků pro kanadskou společnost bojující proti rakovině (Canadian Cancer Society) k uctění památky svého blízkého přítele a mentora Karla Černocho, českého hudebníka a zpěváka.

Mayerova nahrávací společnost uvede na trh exkluzivní nahrávku singlu „Malý přítel z města N (The Orphan Boy)“, duetu, který Mayer nahrál s Černochem v Kanadě. Celý výtěžek z prodeje nahrávky bude věnován společnosti Canadian Cancer Society. Singl se bude prodávat v Kanadě prostřednictvím přímého prodeje a na webových stránkách Martina Mayera.

„Už dva roky si lámu hlavu, jak vzdát čest Karlově práci a jeho hudebnímu odkazu, ze kterého se budou těšit i další generace,“ řekl Mayer. „Nemám milióny, které bych daroval na výzkum rakoviny, ale mohu přispět touto písní a všemi tržbami, a tak uctít jeho památku. Mám radost, že kanadská společnost pro boj proti rakovině moji myšlenku přivítala.“

„Jsme nadšeni, že Martin si zvolil právě nás jako příjemce darů z jeho cenné iniciativy,“ řekla paní Karen Zygoun, ředitelka oddělení korporáčních a nadačních darů kanadské společnosti pro boj proti rakovině. „Každý dar, bez ohledu na velikost, je pro nás důležitý a pomáhá nám v našem boji proti rakovině.“

Karel Černocho zemřel v prosinci 2007 po dlouhém boji s rakovinou střev. Během čtyřiceti let své kariéry nahrál více než 57 alb a účinkoval jako sólista v mnoha muzikálech jako např. Evita, Hrabě Monte Cristo a Bídnicí. Odhaduje se, že rakovina střev způsobuje 603 000 úmrtí ročně po celém světě, představuje třetí nejčastěji se vyskytující formu rakoviny a v celosvětovém měřítku je čtvrtou nejčastější příčinou úmrtí na rakovinu. Mayer řekl, že taková spolupráce je perfektním způsobem jak dát smysl tragické ztrátě velkého umělce. Originální verzi písně Malý přítel z Města N (The Orphan Boy) nahrál Mayerův otec Jaromír na vrcholu své kariéry v sedmdesátých letech.

Nahrávku „The Orphan Boy“ si můžete objednat na adrese <http://www.martinmayer.com> už dnes a podpořit tak Mayerovu iniciativu zaměřenou na získání finančních prostředků pro výzkum rakoviny. Další informace o kanadské společnosti Canadian Cancer Society a jejich různých činnostech v boji proti rakovině najdete na adrese: <http://www.cancer.ca>.

tz

Tel.: (604) 376-4098

Fax: (604) 595-6854

music@martinmayer.com

Come to party with us ... all night long !!
Lizbeth and Shyax Orsini Presents
New Year's Eve 2010
Dance Party
Live Band
Bohemian Express
L.A.S.O. HUBERTUS
THAT'S WHY THEY LOVE US... WE'RE SO GOOD!
Thursday, December 31, 2009
from 8:00pm - 1:00am
"Jaycee House"
1261 Lilboue Road, North Vancouver
Exit 228 from Second Narrows Bridge
(behind the Holiday Inn)
Ticket only \$10.00
GREAT FOOD - WELL STOCKED BAR
Everybody welcome
We can't do it without you!!
for RESERVATION call (604) 429-6150 Denise

Kožichy

Ani tento rok nebude mít Eva pod stromečkem kožich. Jednak mi to vymlouvala, a když neuspěla svými argumenty, tak prostě mi tento dárek zakázala. A to již po třetí!

Pojal jsem tento úmysl - ozdobit Evu kožichem - v roce 2006, když synové dostudovali bachelor i master a vyletěli bez dluhů do praktického života; umínil jsem si tehdy, že krásný kožich k Vánocům bude Evě symbolické uznání za pečování o naši rodinu a potomky. Navíc v podvědomí považuji kožich za oděv opulentního druhu a výlučně pro ženskou postavu.

„Ani nápad,“ řekla Eva a uhasila můj nápad v zárodku, „s kožichem bych se trápila 20 let, a basta.“

O rok později jsem začal s koupí kožichu znova a přisládl jsem svůj návrh šlehačkou škodolibosti, jak by skřípali zuby všichni eko-maniaci, až by Evu viděli ve zvířecí kůži. Ale Eva nezabrala, protože na to, co si myslí o jejím oděvu lidé kolem zcela kašle. Tento rok jsem se náhodou setkal s pěstitelům skunků a dvakrát jsem farmu navštívil. První návštěva v září byla šokující, když se kolem batolil metrový skunk a já měl strach ze smradu. Neboj se smradu, ujistil mne pěstitel a pohladil skunka, mláďatům vyřízneme smradové žlázy. Osmělil jsem se a studoval jsem skunka na vzdálenost délky ruky. Tento byl metr dlouhý a 10 kilo těžký, černý jako saze se dvěma stříbrnými pruhy podél páteře. Odhodlaně jsem skunka pohladil a byl překvapen délkou a drsností srsti. Pěstitel vzal skunka do náručí a vysvětlil mi, že skunk má tuhou srst a jako všežravec je schopen vyloupit a vyžrat včelí úl do poslední včely a larvy a rozružené včely nejsou schopné zasadit skunkovi jediné žihadlo.

„A co do očí?“ optal jsem se a pěstitel mi vysvětlil, že skunk má skvostný čich, ale bídny zrak, takže při rabování včelínu má pevně zavřené oči a orientuje se pouze čichem. V Ontariu je skunk běžný zjev, přes den spí a vychází hledat hmyz, drobné hlodavce, mršiny a cokoliv k snědku jen v noci a šmejdí za potravou. Skunkové se lidských obydlí nebojí, spíše naopak. Vyhledávají lidské odpadky a rádi na zimu zalézají do nory v blízkosti lidí. Ano, řekl pěstitel, setkání s lidmi je důvodem skunkovy smrduté pověsti, ale pokud se divokému skunkovi nepřiblíží blíže než na 5 metrů, netřeba se obávat, protože dostřík je 4 metry, ne víc.

„Ale cítit je skunka zdaleka,“ řekl jsem, a pěstitel dodal, že i lidský čich cítí skunka na kilometr.

„Třeba na dálnici je přejetý skunk cítit zdaleka!“ a pěstitel přidal, že skunků je mnoho přejetu na cestách právě kvůli tomu špatnému zraku, že nevidí dál než pět metrů. Pobízeli jsem pěstitele, aby mi pověděl jak se skunkové množí, a pěstitel mi objasnil, že skunkové přes zimu spí někde v noře, ale nehibernují jako medvědi a i v zimě šmejdí za jídlem.

„Skunkové žijí samotářsky, v únoru samci hledají samičky, taky se samci perou o příležitost k páření a v květnu samičky rodí 4-7 kotat, která jsou slepá, bezmocná a menší než dlaň, a trvá 6 týdnů kojení, než otevrou oči a začnou šmejdit s matkou. Samci se na výchově mladuch nepodílejí vůbec, žijí samotářsky až do příštího února, kdy hledají samice k plazení...“

TAKHLE ELEGANTNÍ JE TCHOŘÍ KOŽIŠEK

„Zajímavé,“ řekl jsem, „ale to hlavní, kde mají ten smrad?“ „Vedle řitního otvoru,“ vysvětlil a ukázal mi pěstitel, „tyto žlázy produkují smradlavý výměšek, který někteří srovnávají se zkaženými vejci, ale je to v podstatě roztok obohacený plynem merkaptanem; střík je tak mocný, že i medvěd, vlk či liška se skunkovi vyhne, pokud neumírá hladem a skunk je vcelku snadná kořist. V nebezpečí skunk dává signál skřípáním zubů a sykáním, což je dostatečné varování, pak zvedne ocas vertikálně, otočí se k nebezpečí a vypudí mocný výstřik na vzdálenost 3-4 metrů, ne více. Ale smrad výstřiku zažene i nejstatečnější.“

„Je obšťáknutí běžná věc?“

„Ale kdepak,“ řekl pěstitel, „skunk má 3-5 výstřiků týdně a tak šetří...“

Když jsem od pěstitelů odcházel, pohladil jsem ještě dva skunky batolící se v trávě. Vyprávěl jsem o své poučné návštěvě Mervynovi, a ten se chytil za hlavu, co to mám za známosti, a pak si nechal všechny detaily vyprávět, aby mi mohl on vyprávět svůj životní zážitek: „Měli jsme barák v Azilde na předměstí Sudbury, blízko lesa a skunků jsem si nevšímal a oni nás taky ne. Jednou na počátku zimy, bylo to v sobotu, jsem časně ráno, ještě bylo šero, vyšel na zahradu a u dveří se motal skunk a namísto aby prchl do křoví, vklouznul do baráku. Viděl jsem ho vklouznout pod pohovku a zaječel jsem na manželku, že máme v baráku skunka; ona se beze slova oblékla, řekla že musí na nákup, odjela a mne nechala se skunkem. Zavolaal jsem bratrovi, co mám dělat, a on řekl, ať nic nedělám, že přijede za půl hodiny a přijel. Očekával jsem nějakou účinnou pomoc, ale on přinesl video-kameru a řekl, že takovou událost jako je skunk v baráku si nemůže nechat ujít, sketa jeden. Skunk byl tichý a v pohodě pod pohovkou v obýváku. Listoval jsem v telefonním seznamu a na třetí volání našel člověka, který slíbil, že po poledni přijede skunka vypudit z domu; kladl otázky a mluvil způsobem že mi zvedl naději, že to umí. Vrátila se manželka z nákupu, a když jsem jí řekl o vývoji před šklebícím se bráchou, odešla k sousedce na poradu. Asi se chtěla poradit, kam se odstěhujeme ze smrdutého baráku... Mistr přijel, jak slíbil, nesl v ruce klec a prut a hned zamířil k pohovce, pod kterou byl skunk. Brácha šel s vrčící kamerou za ním. Mistr položil klec s otevřenými dvířky k pohovce, začal štourat prutem pod pohovku a mluvit tichým hlasem ke skunkovi. Co, to jsem nerozuměl. Netrvalo minutu a mžourající skunk se vynořil zpod pohovky a šoural se za špičkou prutu směrem k dvířkům klece, vlezl dovnitř a mistr zaklapnul drátěná vrátka. Manželka stála ve dveřích a mistr zamířil do kuchyně, postavil klec se skunkem na jídelní stůl a řekl, že mu dlužím dvě stovky. Šilhaje po kleci se skunkem, dal jsem mu okamžitě a beze slova deset dvacetidolarovek, on vzal klec a odešel do svého auta, kde dal klec na přední sedadlo a odjel. Seděli jsme s manželkou a bráchou u jídelního stolu, kde před chvílí byla klec se skunkem a rozebírali tuto zázračnou situaci. Manželka řekla že dvě stovky za pět minut, to je šikovný byznys a já řekl, že v této situaci nebyl žádný prostor ke smlouvání a brácha odjel, aby to vyprávěl svým sousedům a kamarádům.“

„Nádherná story,“ řekl jsem, a už jsem plánoval, jak znova navštívím pěstitelů a povím mu to. Pěstitel jsem navštívil začátkem listopadu, a neváhal jsem skunky hladit. Byl jsem překvapen, jak srst zhoustla a byla pod rukou příjemná. Pěstitel vyslechl historku a pak se usmál a přiznal, že to byl asi on v té historce. Úžasem jsem zkoprněl a optal se, co s tím skunkem udělal?

„Co bych s ním dělal?“ zasmál se, „skunk má před zimou nádherný kožich a já kůže prodávám do kožešnictví pro kožichy, čepice a na zdobení tašek... Proto skunky pěstují a znám.“

„Kožich ze skunka? To jsem nikdy neslyšel,“ řekl jsem přiznávaje svou neznalost. A pěstitel se na mne usmál, jakoby věděl, že toho, co nevím je mnohem víc než toho, co vím; byl v mém věku. Vytáhnul knížečku s kožešnickou nabídkou na křídovém papíru, katalog kožichů, a vyhledal stránku a na ní nádherné pruhované kožichy a čepice ze skunka.

Zíral jsem a pěstitel kul železo, dokud je žhavé: „Dostaneš to ode mne za poloviční cenu!“

Chvátal jsem domů s katalogem kožichů, přilákal Evu k reklamám a řekl jsem: „Mám nápad na dárek k Vánocům - kožich ze skunka“, a ukázal jsem jí ho. Eva zírala na pruhovaný kožich a já vyhrknul - dostanu od pěstitelů dobrou cenu... Eva zavrtěla hlavou, definitivně zamítla kožich a řekla, že dostanu čepici se skuncím ocasem.

Zavrtěl jsem hlavou, a řekl, že nebudu nosit ocas ze skunka na hlavě. Jako v minulých letech, budou u nás pod stromkem i letos zase jenom knihy.

Ross Firla - Sudbury

Slepecké karty pana Fanty

Nedávno se mi dostal do ruky zajímavý projekt: Slepecké karty Václava Fanty. Václav Fanta byl umělecký fotograf, o to horší bylo pro něj, když ztratil zrak. S touto skutečností se vyrovnal po svém: věnoval se dalším uměleckým projektům a vytvořil hrací karty hru Qardo, kterou vám dnes představujeme. O tuto hru projevil zájem i Kanadské sdružení nevidomých. Pokud chcete tento projekt podpořit nebo získat tuto hru pro někoho z vašich slepých přátel, obraťte se na adresu: Mr. Lad J. Rak, 111 Zenway Blvd. # 4, Vaughan On, L4L 1S4.

Společenská hmatová hra QARDO nejen pro nevidomé HAPEstetická FANTAZIE s HAPPYendem.

Tato společenská hraje určena převážně pro nevidomé, ale mohou ji hrát i vidoucí, pokud si vytvoří podmínky jako nevidoucí.

Hra Qardo obsahuje 64 hracích čtvercových žetonů s různě tvarovanými vyseknutými symboly. Těchto symbolů je osm - čtverec, trojúhelník, ovál, kolečko, srdíčko, hvězdička, měsíc a domek. Od každého symbolu je osm žetonů. Každý žeton má jeden roh sešikmený, a tento by při hraní měl být v pravém horním rohu. Počet hráčů může být 2 až 8. Každý z hráčů se snaží získat souhlasné symboly a to v počtu 2 nebo 4 nebo nejvíce možných 8. Nejvyšší počet osmi získaných žetonů nazýváme QARDO. Při hře je také důležité, aby rozdávající hráč, možno jej nazývat „rychtář“, dohlížel na hladký průběh hry a také na konci zkontroloval správnost součtu bodů. Počty bodů jsou následující: dva stejné symboly jsou za 1 bod. Čtyři stejné symboly jsou za 3 body. Osm stejných, tj. Qardo, se hodnotí 6 body.

A nyní k vlastní hře. Je možnost hrát dvěma způsoby. Při větším počtu hráčů, t.j. 4 hráči a více, je lépe hrát následovně.

Jeden zvolený hráč „rychtář“ (tento hráč rozdává i přijímá vrácené žetony a i jinak dohlíží na správný průběh hry) rozdává každému hráči 4 žetony. Po rozdání si každý hráč zkontroluje, zda nemá souhlasnou dvojici, nebo při větším štěstí i čtveřici. Tyto žetony si ihned odloží a rozdávající hráč mu doplní za odložený počet žetonů do počtu 4. Po výměně u všech hráčů se začíná hra. Hráč, na kterém je řada obdrží od „rychtáře“ ze zbývajících, nerozdaných žetonů jeden a zkontroluje si, zda nezískal souhlasný symbol, který má v ruce. Jestliže jej získal, odloží si jej a doplní si žetony do počtu 4. Jestliže nezískal souhlasný symbol, musí jeden žeton vrátit, aby v ruce měl vždy jenom 4 žetony. Symbol na žetonu, který vrací ohlásí spoluhráčům. Každý z následujících hráčů může vybírat z návratné „hromádky“. Hraje se dokola, přičemž každý hráč musí mít v ruce stále 4 žetony. Až jsou všechny žetony vybrány, hráči si mezi sebou žetony tahají z ruky a snaží se získat souhlasný symbol. Hra končí až jsou všechny žetony odložené. Pak nastává počítání získaných bodů, podle získaných dvojic, čtveřic, atd.

Druhý způsob hry předpokládá nejméně čtyři až sedm hráčů. Při této hře se rozdají mezi hráče všechny žetony a smyslem hry je dát dohromady osm souhlasných symbolů, nebo všech osm různých symbolů. Kdo první z hráčů získá osm souhlasných, nebo soubor všech symbolů, má QARDO a vyhrává. Je to podobné jako při karetní hře „Vole padni“.

lr
